

Vypraveno

dne 13. 7. 2016

PŘÍLOHA Dodatečně anonymizováno

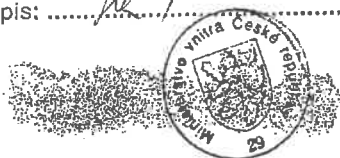
Ministerstva vnitra GDPR

Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 13. 7. 2016

podpis: [podpis]

MVCRP0158TQQ

V Praze 11. července 2016

Č. j.: MV- 50128-4/VS-2016

Z

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1089r

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podali manželé

[jméno], nar. [datum] [místo] - Arménie, a [jméno] nar. [datum] [místo] - Arménie, (dále též „žadatelé“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 4. 3. 2016, č. j.: VS-313/835.3/2-2015, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky, do níž zahrnuli své nezletilé děti –

[jméno] nar. [datum] [místo] Ostrava, [datum] [místo] nar. [datum] [místo] Ostrava – Česká republika, a [jméno] nar. [datum] [místo] Praha – Česká republika, všichni státní občané Arménie, všichni trvale bytem

[jméno] právně zastoupení [jméno] advokátem, se sídlem 28. října 3117/61, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Dle spisové dokumentace žadatelé podali dne 17. 12. 2014 prostřednictvím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žádost o udělení státního občanství České republiky, do níž zahrnuli jejich výše jmenované nezletilé děti. Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 19. 1. 2015. V případě žadatele jde již o jeho čtvrtou žádost o udělení státního občanství České republiky, ostatní žádají o udělení státního občanství České republiky poprvé. Žadatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt ode dne 19. 1. 1995, žadatelka ode dne 26. 11. 2003, nezletilí [jméno] a [jméno] od narození a nezletilý [jméno] ode dne 7. 8. 2012. Manželství žadatelů bylo uzavřeno v roce 2003 v České republice, na jejímž území se narodily jejich děti zahrnuté do žádosti o udělení českého státního občanství.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 6. 1. 2016 bylo správní řízení o žádosti jmenovaných o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byli žadatelé vyzváni, aby odstranili nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných ve výroku usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byli žadatelé zároveň informováni o tom, že dne 17. 12. 2014 bylo zahájeno správní

řízení o jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byli rovněž poučeni o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž mají právo nahlížet do spisu, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 18. 2. 2016.

Dne 14. 3. 2016 se na základě vlastní žádosti dostavil k nahlédnutí do spisu žadatel spolu s _____ zmocněncem k tomuto úkonu, a k pořízení kopií vlastním mobilním telefonem. Žadatel a jeho zmocněnec se seznámili s protokolem o provedeném úkonu, neměli k němu připomínky ani nepožadovali jeho doplnění.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelé spolu s nezletilými _____ a _____ splňují podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky, protože doba jejich trvalého pobytu ke dni podání žádosti přesahuje zákonem požadovanou dobu 5 let. Jak shora uvedeno, předmětná žádost byla podána dne 17. 12. 2014 a žadateli byl trvalý pobyt povolen dne 19. 5. 1995, žadatelce dne 26. 11. 2003, _____ dne 22. 4. 2004 a _____ dne 29. 2. 2008.

Výše uvedenou podmínku však nesplňuje nezletilý _____, kterému mu byl na území České republiky povolen trvalý pobyt dne 7. 8. 2012 a žádost o udělení státního občanství České republiky byla podána již dne 17. 12. 2014. Žadatelé požádali o prominutí splnění této podmínky z důvodu, že ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky se jmenovaný v České republice narodil. Jelikož je nezletilý žadatel ke dni podání mladší 18 let, vztahuje se něho též liberační důvod zakotvený v § 15 odst. 1 písm. g) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelé spolu s dětmi rovněž splňují podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť bylo zjištěno, že se na území České republiky fakticky v poledních 5 letech zdržovali, a cesty do zahraničí realizovali v rámci dovolených či prázdnin s tím, že nezletilý _____ osud území České republiky neopustil.

Výpisy z evidence Rejstříku trestů ze dne 6. 1. 2016, které si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatelé prokázali trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jejich pobytu v České republice pak neprokazují trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech. Jejich děti pak vzhledem k věku splnění této podmínky neprokazují.

Doložením osvědčení vydaného dne 4. 3. 2015 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-spoločenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatelé prokázali splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky. Jejich děti z důvodu věku splnění uvedených podmínek neprokazují.

Z listinných podkladů dále vyplývá, že žadatelé i jejich děti splňují také podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušili povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které jsou přihlášení k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatelé splňují rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázali výši a zdroje svých příjmů, a žadatel i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň. Jejich děti s ohledem na svůj věk splnění této podmínky neprokazují.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatelé též splňují, když prokázali, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že oba žadatelé ohrožují bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo právnímu zástupci žadatelů doručeno dne 4. 3. 2016 a jeho prostřednictvím žadatelé podali proti tomuto rozhodnutí dne 18. 3. 2016 včasný rozklad.

V obsáhlém rozkladu žadatelé napadanému rozhodnutí nejprve vytýkají rozpor se základní zásadou správního řízení obsaženou v § 2 odst. 4 správního řádu, kdy dle jejich názoru při rozhodování správního orgánu u skutkově shodných nebo podobných případů vznikají nedůvodné rozdíly. V tomto kontextu uvádějí, že během několika měsíců kompetentní správní orgán rozhodl v několika desítkách případů o udělení státního občanství, aniž by žadatelé splňovali veškeré náležitosti požadované zákonem o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky,

zatímco „žádost pana [redacted] vyjma problému s § 22 odst. 3) ZSO, prokazatelně veškeré zákonné podmínky, splňuje“ (bod 3 a 4 rozkladu).

Z uvedeného žadatele dovozují, že napadené rozhodnutí je založeno na libovůli správního orgánu, nikoliv na adekvátní aplikaci institutu správního uvážení s tím, že za libovůli je možno považovat, pokud správní orgán v případě odlišného „hodnocení“ identických či obdobných případů správní orgán neposkytl precizní a zvláště důkladné zdůvodnění. V této souvislosti odkazují na judikaturu zabývající se interpretací správního uvážení, a to na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn.: 7 A 31/2002, č.j.: 6 A 94/2002, č.j.: 4 As 75/2006, či stanovisko rozšířeného senátu téhož soudu č.j. SJS 906/2006, na rozsudek Nejvyššího soudu (v rozkladu zřejmě písařským nedopatřením uveden Nejvyšší správní soud) č.j.: 6 A 6/1992, jakož i na Doporučení Výboru ministrů rady Evropy č. (80)2.

K případnému uplatnění standardní námitky správním orgánem, dle níž správní orgán v rámci správního uvážení vždy posuzuje všechny konkrétní skutečnosti týkající se konkrétního případu a že tyto skutečnosti nemohou být nikdy totožné, žadatelé předesílají, že z logiky věci vyplývá, že se nikdy nebude jednat o totožné skutečnosti, pokud jde o totožné jméno, totožné datum právního vyhoštění, totožnou národnost účastníka řízení či jeho pohlaví, věk. Taková argumentace popírá smysl ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a pouze vzbuzuje důvodné pochyby o možné diskriminaci jednotlivých účastníků řízení z důvodu jejich rasy, věku, náboženství popřípadě jiných skutečností. Obdobně formulovaný výklad, který označují za protiprávní, by znamenal zcela neomezený prostor pro správní uvážení s tím, že za skutkově shodné či podobné případy ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu lze považovat takové případy, které se ve svých, pro rozhodnutí podstatných skutečnostech, shodují.

Pokud jde o osobu žadatele, v rozkladu vyjadřuje podiv nad tím, že problém bezpečnosti České republiky je novum roku 2015 až 2016, zvláště když na rozdíl od podkladů v předcházejících řízeních doložil veškeré podklady stanovené zákonem o státním občanství České republiky. K tomu podotýká, že správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „zletilý žadatel splňuje úplně vše, co je požadováno pro udělení státního občanství ČR, jediným důvodem nevyhovění je tedy pouze ohrožení bezpečnosti ČR“ (bod 5 rozkladu).

Dále žadatel namítá, že pokud se jedná o jakoukoli jeho trestnou činnost, je ve třech předcházejících negativních rozhodnutích a rovněž v napadeném rozhodnutí konstatován čistý trestní rejstřík žadatele s tím, že trestní řízení a trestní stíhání ohledně jeho skutků v roce 1997 a 2002 byla zastavena. Od roku 2003 do roku 2016 neprobíhalo a ani dosud neprobíhá ohledně jeho osoby žádné trestní řízení ani prověřování. V demokratické společnosti, jejímž členem se žadatel chce stát, je pak zcela nepřijatelné „ostrakizovat“ žadatele jen kvůli tomu, že ohledně jeho osoby probíhala šetření Policie České republiky, aniž by bylo zjištěno, že by žadatel cokoli spáchal. Dle žadatele tato šetření nebyla ani důvodem pro ohrožení bezpečnosti České republiky v předcházejících třech rozhodnutích správního orgánu, kdy jeho žádosti nebylo vyhověno z důvodu, že žadatel uváděl nepravdivé informace nebo nepředložil potřebné dokumenty anebo šlo o kombinaci těchto důvodů, a není tak důvod, aby způsobovala jakékoli pochybnosti v roce 2016. Žadatel, který žije

v České republice již 17 let, si není vědom, jakým způsobem by mohl ohrožovat bezpečnost České republiky, když doložil, že je zaměstnán a má stálé příjmy, přitom současně podniká prostřednictvím společností, jež dosahují značných zisků s řádně odváděnými nemalými daněmi, a zaměstnává více než 100 českých zaměstnanců, všestranně zabezpečuje rodinu a vzorně se stará o své děti. Zmiňuje též, že je aktivním členem registrované evangelické církve, pravidelně navštěvuje bohoslužby a podílí se na rozvoji křesťanského života, k čemuž vede i svou manželku a děti. Poznává, že financoval výstavbu centra zaměřeného na pomoc a rehabilitaci lidem trpícím závislostí na drogách, alkoholu apod., s názvem „...“, je aktivním podporovatelem Hnutí pro život ČR v projektu „...“, který se zaměřuje na pomoc těhotným ženám, a ve ... církevním centru, za ... se každou neděli schází se zástupci křesťanských církví, s nimiž spolupracuje na konkrétních projektech, orientovaných na výchovu mládeže, pomoc bezprizorným a závislým osobám, osamělým matkám apod., a sám z vlastních prostředků jednou týdně rozdává jídlo potřebným. S ohledem na výše uvedené skutečnosti žadatel vylučuje, že by jakkoli mohl ohrožovat bezpečnost České republiky (bod 2, 6 až 11 rozkladu).

Pokud jde osobu zletilé žadatelky, je v rozkladu namítáno, že byla vždy jen ženou v domácnosti a pečovala o děti, aniž by byla někdy šetřena policií. Je členkou téže církve jako manžel spolu s manželem se aktivně podílí na křesťanském životě. Po skončení rodičovské dovolené je připravena najít si zaměstnání a snížit svoji závislost na příjmech manžela. Žadatelé nesouhlasí se závěrem, dle něhož by v jejím případě mohl existovat, a to ani hypoteticky, jakýkoli důvod ohrožení bezpečnosti České republiky. Vzhledem k uvedenému mají za to, že státní občanství České republiky by měla nabýt žadatelka a nezletilé děti, které jsou na ní plně závislé, i za stavu, kdy by státní občanství České republiky nenabyl žadatel (bod 12 a 13 rozkladu).

V případě nezletilých dětí žadatelé poukazují na to, že splňují všechny zákonné podmínky pro udělení českého státního občanství, s výjimkou nezletilého Abrahama, který, byť nesplnil podmínku dle §14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky, naplnil důvody pro její prominutí ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) a g) tohoto zákona. Rovněž uvádějí, že nezletilé děti jednou zdědí majetkové podíly žadatele v jeho firmách a pokud budou mít státní občanství České republiky nebudou mít důvod nepokračovat v podnikání svého otce a přesídlovat podnikání mimo území České republiky.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žadatelé navrhují, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí změnil tak, že předmětné žádosti o udělení státního občanství České republiky se vyhovuje.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z podaného rozkladu vyplývá, že žadatelé vycházejí z předpokladu, dle něhož splněním podmínek stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, jež je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyhověli všem zákonným požadavkům pro udělení českého státního občanství. Tento právní názor však není správný, neboť žadatelé vůbec neberou v úvahu, že kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto zákona, lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, u něhož zároveň nejsou dány důvody uvedené v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, pro něž nelze žadateli státní občanství udělit. Vyjde-li tudíž ve vazbě na § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky najevo, že žadatelé ohrožují bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, nelze mu státní občanství České republiky udělit.

K námitkám uplatněným v podaném rozkladu ministr vnitra v první řadě konstatuje, že v předmětném řízení je zcela liché tvrzení žadatele, dle něhož jako důvod nevyhovění jeho třem dříve zamítnutým žádostem o udělení českého státního občanství v letech 2001 až 2003 nikdy nebylo uváděno ohrožení bezpečnosti České republiky podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, a že od roku 2003 až dosud neprobíhá žádné trestní řízení ani prověřování spojené s jeho osobou, a není tudíž dán žádný důvod pro to, aby trestní stíhání ve věci skutků žadatele v roce 1997 a 2002, způsobovalo jakékoli pochybnosti v tomto směru v roce 2016. Žadatelova úvaha přitom zjevně opomíjí skutečnost, že nová zákonná úprava nabývání a pozbývání státního občanství České republiky určující v zájmu ochrany bezpečnostních zájmů státu obligatorní postup Ministerstva vnitra v řízení o žádosti o udělení českého státního občanství nabyla účinnosti dnem 1. 1. 2014, přičemž žadatel nepochybně nerozlišuje mezi prokázáním podmínky trestní bezúhonnosti podle § 14 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky a státobezpečnostním předpokladem pro udělení státního občanství zakotveným v § 13 odst. 2 zákoně o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona. V této souvislosti považuje ministr vnitra za nezbytné poukázat též na zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu, dle níž, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Důvodná není ani ničím nedoložená žadatelova domněnka, dle níž Ministerstvo vnitra v posuzovaném případě nerespektovalo zásadu nestranného postupu a rovného přístupu vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Dle žadatele v uplynulých měsících správní orgán údajně rozhodl v několika desítkách případů kladně, aniž by žadatelé splňovali veškeré náležitosti požadované zákonem o státním občanství České republiky, zatímco žadatel, s výjimkou problému s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, prokazatelně veškeré zákonné podmínky splňuje. Takovouto domněnku je však třeba dle ministra vnitra zásadně odmítnout, neboť se zřetelem na význam institutu státního občanství Ministerstvo vnitra v každém jednotlivém státoobčanském řízení bezpochyby nestranně a podrobně posuzuje veškeré shromážděné podklady a důsledně zkoumá, zda jsou komplexně splněny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České

republiky, popř. zda jsou dány důvody k jejich prominutí vyplývající ze zákona o státním občanství České republiky, a toliko v případě, kdy dojde ke kladnému závěru, rozhodne o vyhovění žádosti o udělení českého státního občanství.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelé ohrožují bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelů byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadateli považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky

pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky žadateli. K tomu je nutno uvést, že seznámení žadatele se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelé, kteří dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožují základní bezpečnostní zájmy státu, měli možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelé z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistili alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladmo lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze

14. 7. 1960 *(Kodeks postępowania administracyjnego)*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 *(Ustawa o obywatelstwie polskim)*).

- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při zpřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno zmínit, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Námitku žadatele, dle níž předmětné řízení bylo projevem správní libovůle a napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněnou.

Odkazy žadatele na judikaturu citovanou v rozkladu, považuje ministr vnitra v dané věci za nepřípadné. Předně jde o rozhodnutí vydaná před účinností aktuálně platného zákona o státním občanství, a ministr vnitra má za to, že v předmětné věci má tato skutečnost důležitý význam. Citované judikáty totiž vesměs řeší případy, kdy dřívější právní úprava předpokládala odůvodnění rozhodnutí v rozsahu daném obecnou úpravou správního řízení (či jej výslovně neomezovala), ale orgán rozhodující ve věci své rozhodnutí řádně neodůvodnil, což zapříčinilo jejich nepřezkoumatelnost v rámci správního soudnictví. V posuzovaném případě jde však o odlišnou situaci, kdy zákonodárce z určitých důvodů výslovně vymezil obsah a rozsah odůvodňování rozhodnutí. Ministr vnitra se samozřejmě ztotožňuje s tím, že správní rozhodnutí mají být v zásadě odůvodněna. To ovšem neznamená, že

zákonodárce nemůže z důležitých, v demokratické společnosti akceptovatelných, důvodů stanovit výjimku z takového pravidla. Fakt, že jsou bezpečnostní důvody obecně vnímány též jako jeden z legitimních důvodů omezování základních lidských práv, je zjevný nejen z českého ústavního pořádku, ale i z mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána, jakož i z judikatury vrcholných českých i mezinárodních soudů. Tím spíše pak jsou taková omezení akceptovatelná v případě, že nejde o základní lidské právo, ba dokonce nejde vůbec o veřejné subjektivní právo (neboť veřejné subjektivní právo na udělení státního občanství na žádost v České republice neexistuje). V tomto kontextu lze naopak argumentovat žadateli v rozkladu zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2007, č.j. 4 As 75/2006-52, v němž jmenovaný soud dospěl mimo jiné k závěru, že „Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“ s tím, že „Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem vyloučeno) je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou.“ Žadatelé tak zjevně opomíjejí vyloučení soudního přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, upravené v § 26 tohoto zákona, a to v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zákaz vyloučení soudního přezkumu vztahuje výhradně k základním právům. Ministr vnitra rovněž podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství. Dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný.

K tomu lze dále uvést, že žadatelům sice nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jejich právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelé vědí, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Mají též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinili. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Právo žadatelů obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Ministr vnitra zároveň zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, jehož si jsou ostatně i žadatelé vědomi, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné

bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvláště pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určitě osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 3. 2000, č.j.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karassev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*).

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci žadatelů – zejména dobu pobytu v České republice, rodinnou a pracovní integraci, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatelů trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že jim nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadatelům její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatelů přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadatelům. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadatelům nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

Pokud jde o nezletilé děti žadatelů zahrnuté do žádosti o udělení státního občanství České republiky, ministr vnitra se plně ztotožňuje se závěry prvostupňového správního orgánu, které se opírají o obecně uznávanou zásadu jednotného státního občanství rodičů a dětí (srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství a např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j.: As 142/2013-29). Vzhledem k tomu, že nezletilé děti žadatelů jsou s ohledem na svůj věk zcela závislé na svých rodičích, a dosud nejsou schopny se samostatně do české společnosti integrovat, Ministerstvo vnitra při respektování zásady jednotného státního občanství rodičů a jejich nezletilých dětí rozhodlo nezletilému

Abrahamovi nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky neprominout a žádosti o udělení českého státního občanství nevyhovět ve vztahu k němu i ve vztahu k nezletilým Larise a Edikovi.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

